

Leverbare boeken van Paulo Coelho bij De Arbeid

De pelgrimstocht naar Santiago

De alchemist

Aan de oever van de Piedra huilde ik

De Vijfde Berg

Veronika besluit te sterven

De duivel en het meisje

De strijders van het licht

Elf minuten

Leven – de mooiste citaten

De Zabir

Als een rivier

De heks van Portobello

De hoogste gave

Brida

De winnaar staat alleen

Over Paulo Coelho:

Juan Arias, *Paulo Coelho. De bekentenissen van een pe*

Bezoek ook de website van Paulo Coelho:
www.paulocoelho.com

Paulo Coelho

Brida

Roman

Vertaald door Piet Janssen

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Eerste druk april 2008
Vijfde druk februari 2010

Copyright © 1990, 2006 Paulo Coelho
Copyright Nederlandse vertaling © 2008 Piet Janssen/
bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam

Deze uitgave werd gepubliceerd met toestemming van Sant Jordi
Asociados, Barcelona, Spanje; alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Brida*

Oorspronkelijke uitgave: Editora Planeta do Brasil Ltda., São Paulo

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke an-
dere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Am-
sterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without written permission from
bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amster-
dam.*

Omslagontwerp: Nico Richter
Omslagillustratie: 2008, Philip R. Askew/Trevillion Images

ISBN 978 90 295 7171 5 / NUR 302

www.arbeiderspers.nl

www.paulocoelho.nl

Heilige Maria, onbevlekt ontvangen, bid voor ons
die onze toevlucht tot u zoeken. Amen.

En als een vrouw tien drachmen heeft en er één verliest, steekt ze toch de lamp aan, veegt het hele huis schoon en zoekt ze alles af tot ze het muntstuk gevonden heeft?

En als ze het gevonden heeft, roept ze haar vriendinnen en buren bijeen en zegt: 'Deel in mijn vreugde, want ik heb de drachme gevonden die ik kwijt was.'

Lucas 15:8-9

Voor je begint

In het boek *De pelgrimstocht naar Santiago* verving ik twee RAM-oefeningen door waarnemingsoefeningen die ik geleerd had uit de tijd dat ik me met theater bezighield. Hoewel het effect ervan volstrekt hetzelfde was, leverde me dat een ernstige reprimande van mijn Meester op. 'Het doet er niet toe of er snellere of gemakkelijkere methoden bestaan; de Traditie mag nooit veranderd worden,' zei hij.

Daarom zijn de weinige rituelen die ik in *Brida* beschrijf dezelfde als die al eeuwen gebruikt worden door de Traditie van de Maan – een bijzondere Traditie, die bij uitvoering zowel ervaring als daadwerkelijke toepassing vereist. Zulke rituelen gebruiken terwijl je daar niet in geschoold bent of bij begeleid wordt, is gevaarlijk, af te raden en zinloos, en kan de Spirituele Zoektocht ernstig schaden.

We zaten avond aan avond in een café in Lourdes. Ik, een pelgrim op de heilige Weg naar Rome, die nog vele dagen van mijn zoektocht naar mijn Gave te gaan had. Zij, Brida O'Fern, die een gedeelte van deze weg beheerde.

Op een avond begon ik over een abdij, die in de Pyreneeën ligt en die deel uitmaakt van het stervormige pad dat de Ingewijden moeten afleggen. Ik vroeg haar of zij, toen zij die abdij voor het eerst zag, niet ook een heel sterke emotie ervaren had.

‘Ik ben daar nooit geweest,’ antwoordde zij.

Ik was verbaasd. Zij bezat tenslotte al een Gave.

‘Alle wegen leiden naar Rome,’ zei Brida, waarbij ze een oud spreekwoord gebruikte om me te zeggen dat de Gaven overal gewekt kunnen worden. ‘Ik heb mijn Weg naar Rome in Ierland afgelegd.’

Tijdens onze volgende ontmoetingen deed ze mij het verhaal van haar zoektocht. Op het eind daarvan vroeg ik haar of ik wat ze me had verteld, zou mogen publiceren.

In eerste instantie ging ze akkoord. Maar iedere volgende keer dat we elkaar ontmoetten, had ze wel een nieuw bezwaar. Ze verzocht me de namen van de betrokkenen te veranderen, wilde weten wat voor soort mensen het zouden lezen en hoe hun reacties zouden zijn.

‘Dat kan ik onmogelijk weten,’ antwoordde ik, ‘maar ik kan niet geloven dat je daarom zo veel problemen ziet.’

‘Je hebt gelijk,’ zei ze, ‘ik vind gewoon dat het een heel persoonlijke ervaring is. Ik weet niet of de lezers er wel iets aan hebben.’

Dat is het risico dat we nu samen lopen, Brida. Een anonieme tekst uit de Traditie zegt dat ieder van ons in zijn leven óf de houding kan aannemen van een bouwer óf die van een planter. De bouwers kunnen jaren bezig zijn met de opgaven die ze zich hebben gesteld, maar op een dag stoppen ze en worden ze begrensd door de muren die ze zelf hebben opgetrokken. Hun leven verliest aan zin wanneer het bouwwerk is voltooid.

En dan zijn er de planters. Zij krijgen te maken met stormen en met seizoenen. Uitrusten is er zelden bij. Want anders dan een gebouw, groeit een tuin altijd door. En terwijl de tuin voortdurend zorg vereist, geeft hij tegelijkertijd zijn tuinman de kans zijn leven te leven als een groot avontuur.

De planters herkennen elkaar. Het zijn mensen die weten dat in het verhaal van iedere plant de groei van de gehele aarde besloten ligt.

Paulo Coelho

Ierland

Augustus 1983 – maart 1984

Zomer en herfst

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude. De zomer en herfst zijn twee seizoenen die elkaar afwisselen en elkaar aanvullen.

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude.

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude.

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude.

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude.

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude.

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude.

De zomer is een tijd van rust en ontspanning. Het is een tijd om te genieten van de natuur en de zon. De herfst is een tijd van verandering en rust. Het is een tijd om te genieten van de kleuren en de koude.

‘Ik wil magie leren,’ zei het meisje.

De Magiër keek haar aan. Verschoten spijkerbroek, T-shirt, en die provocerende houding die verlegen mensen wel vaker aannemen op momenten dat ze dat beter niet kunnen doen. Ik ben misschien wel twee keer zo oud als zij, dacht hij. En toch, wist hij, bevond hij zich tegenover zijn Andere Deel.

‘Ik heet Brida,’ ging ze verder, ‘sorry dat ik me niet heb voorgesteld. Ik heb heel erg naar dit moment uitgekeken en ik ben zenuwachtig, erger dan ik dacht.’

‘Waarom wil je magie leren?’ vroeg hij.

‘Om antwoord te vinden op een paar vragen in mijn leven. Om de occulte machten te leren kennen. En misschien om uitstapjes naar het verleden en de toekomst te maken.’

Het was niet de eerste keer dat er iemand naar het woud kwam en hem dat vroeg. Er was een tijd geweest dat hij een heel bekend en door de Traditie gerespecteerd Meester was. Hij had verscheidene leerlingen gehad en hij had gemeend dat de wereld veranderen zou in de mate waarin hij de mensen in zijn directe omgeving veranderen kon. Maar hij had een fout begaan. En de Meesters van de Traditie mogen geen fouten begaan.

‘Vind je jezelf niet erg jong?’

‘Ik ben eenentwintig,’ zei Brida, ‘voor ballet zou ik nu al te oud zijn.’

De Magiër gaf haar een teken dat ze hem moest volgen. De twee begonnen samen door het woud te lopen, ze zwegen. Ze is een schoonheid, dacht hij, terwijl de schaduwen van de bomen snel van positie veranderden, want de zon was

al dicht bij de horizon. Maar ik ben twee keer zo oud als zij. Dat betekende dat hem misschien het nodige lijden wachtte.

Brida ergerde zich dat de man naast haar niets zei; op haar laatste opmerking had hij niet eens gereageerd. De bodem van het bos was vochtig, bedekt met afgevallen blad; ook zij zag dat de schaduwen veranderden en dat het snel avond werd. Binnen de kortste keren zou het donker zijn, en geen van beiden had een zaklantaarn bij zich.

Ik moet hem vertrouwen, sprak ze zichzelf moed in. Als ik geloof dat hij me magie kan leren, dan geloof ik ook dat hij me door een bos kan leiden.

Ze liepen door. Het leek wel of hij maar wat rondliep en van richting veranderde zonder dat een obstakel daar aanleiding toe gaf. Meer dan eens bleken ze in een cirkel te hebben gelopen, drie of vier keer passeerden ze dezelfde plek.

Wie weet is dit een test, dacht ze. Ze was vastbesloten de test tot het einde toe vol te houden en probeerde zichzelf voor te houden dat alles wat er gebeurde – ook dat rondjes lopen – volstrekt normaal was.

Ze had naar deze ontmoeting uitgezien en er een behoorlijke reis voor over gehad. Vanaf Dublin was het bijna honderdvijftig kilometer, en de bussen naar het dorp hadden niets comfortabels en vertrokken op bizarre tijden. Ze had vroeg moeten opstaan, drie uur moeten reizen. In het dorp aangekomen had ze naar hem moeten vragen, en moeten uitleggen wat ze van zo'n vreemde man wilde. Ten slotte hadden ze haar het deel van het woud aangewezen waar hij gewoonlijk de dag doorbracht – maar niet zonder dat iemand haar had gewaarschuwd dat hij al eens geprobeerd had een van de meisjes van het dorp te verleiden.

Hij is een interessante man, dacht ze bij zichzelf. De weg ging nu over in een klim, en ze hoopte vurig dat de zon nog iets langer aan de hemel zou staan. Door de vochtige bladeren op de grond was ze bang dat ze zou uitglijden.

‘Waarom wil je nou eigenlijk magie leren?’

Brida was blij dat de stilte verbroken was. Ze herhaalde het antwoord dat ze eerder had gegeven.

Maar hij nam er geen genoegen mee.

‘Misschien wil je magie leren omdat het iets mysterieus en occults is. Omdat de magie antwoorden heeft die maar weinig mensen tijdens hun leven kunnen vinden. Maar misschien vooral omdat het voor jou iets uit een romantisch verleden is.’

Brida zei niets. Ze wist niet wat ze moest zeggen. Ze hoopte maar dat hij terugkeerde naar zijn normale zwijgen, want ze was bang een antwoord te geven dat hem niet zou bevallen.

Nadat ze het hele woud hadden doorgelopen kwamen ze boven op een berg. De bodem was rotsachtig en vegetatie was er niet; maar het was er minder glibberig, en Brida liep zonder problemen met de Magiër mee.

Hij ging naar de top toe, ging zitten en vroeg Brida hetzelfde te doen.

‘Anderen waren hier vóór jou,’ zei de Magiër, ‘ze kwamen me vragen om hun magie te leren. Maar ik heb al alles onderwezen wat ik moest onderwijzen, ik heb de mensheid al teruggegeven wat zij me geschonken heeft. Nu wil ik alleen zijn, de bergen beklimmen, me om de planten bekommeren, en één zijn met God.’

‘Dat is niet waar,’ antwoordde het meisje.

‘Wat is niet waar?’ Hij was verbaasd.

‘Misschien wil je één zijn met God. Maar het is niet waar dat je alleen wilt zijn.’

Brida kon haar tong wel afbijten. Ze had het in een impuls gezegd, en nu was het te laat om haar fout te herstellen. Misschien bestonden er wel mensen die graag alleen waren. Misschien hadden vrouwen wel meer behoefte aan mannen dan mannen aan vrouwen.

Maar de Magiër klonk niet geïrriteerd toen hij opnieuw sprak.

‘Ik wil je een vraag stellen,’ zei hij, ‘en ik verwacht een volstrekt eerlijk antwoord van jou. Als je me een eerlijk antwoord geeft, leer ik jou waar je om vroeg. Als je liegt, moet je nooit meer naar dit bos terugkeren.’

Brida haalde opgelucht adem. Hij zou gewoon een vraag stellen, en zij moest niet liegen, dat was alles. Ze had altijd gedacht dat een Meester wel zwaardere eisen zou stellen aan een leerling die hij aannam.

Hij ging recht tegenover haar zitten. Zijn ogen schitterden.

‘Laten we ervan uitgaan dat ik begin met jou te leren wat ik heb geleerd,’ zei hij, zijn ogen verankerd in die van haar. ‘Dat ik jou de parallelle universums laat zien die ons omringen, de engelen, en de wijsheid van de natuur, de mysteriën van de Traditie van de Zon en van de Traditie van de Maan. Maar op zekere dag ga jij in het dorp boodschappen doen, en vervolgens kom je daar op straat de man van je leven tegen.’

Ik zou niet weten hoe ik hem herkennen moest, dacht zij bij zichzelf. Maar ze besloot te zwijgen; het leek een moeilijke vraag dan ze had gedacht.

‘Hij voelt hetzelfde en stapt op je af. Jullie worden verliefd. Jij zet je studie bij mij voort, overdag laat ik jou de wijsheid van de Kosmos zien, en ’s nachts laat hij jou de wijsheid van de Liefde zien. Maar er komt een moment waarop die twee dingen niet langer samengaan. En jij moet kiezen.’

De Magiër nam even een pauze. Voor hij aan zijn vraag was begonnen, was hij bang voor het antwoord van het meisje geweest. Haar komst, die middag, betekende dat er voor hen beiden een fase in hun leven ten einde gekomen was. Hij wist dit, omdat hij de tradities en de ideeën van de Meesters kende. Hij had haar evenzeer nodig als zij hem. Maar zij moest wel de waarheid spreken op dat moment; dat was de enige voorwaarde. Hij vatte moed en zei eindelijk: ‘Nu moet

je mij in alle oprechtheid antwoorden, zou jij alles wat je tot dan toe had geleerd, alle mogelijkheden en alle mysteriën die de wereld van de magie jou kon schenken, zou je dat allemaal laten vallen om bij de man van je leven te blijven, of zou je dat niet doen?’

Brida ontweek zijn blik. Om hem heen lagen de bergen en de bossen, en beneden in de diepte gingen in het dorpje de lichten aan. De schoorstenen rookten, nog even en de gezinnen zouden aan tafel gaan voor het avondeten. Het waren rechtschapen, godvrezende mensen die hard werkten en hun naasten probeerden te helpen. Ze deden dat allemaal omdat ze de liefde kenden. Hun levens waren tot ontplooiing gekomen, en ze waren in staat om alles wat zich in het universum afspeelde te begrijpen, zonder dat ze ooit van dingen als de Traditie van de Zon en de Traditie van de Maan hadden gehoord.

‘Ik zie niet in hoe mijn zoektocht en mijn geluk met elkaar in tegenspraak kunnen zijn,’ zei zij.

‘Geef antwoord op wat ik je vroeg.’ De Magiër keek haar strak aan. ‘Zou jij voor die man alles opgeven of juist niet?’

Brida voelde een immense drang om te huilen. Het was niet slechts een vraag, het was een keuze, de moeilijkste keuze die een mens in zijn leven moet maken. Ze had er veel over nagedacht. Er was een tijd geweest dat niets ter wereld zo belangrijk was als zijzelf. Ze had veel vriendjes gehad, ze had steeds gelooft dat ze van hen hield, van ieder van hen, en steeds had ze meegemaakt dat de liefde van het ene op het andere moment voorbij was. Van alles wat zij tot dan toe had ervaren was de liefde het moeilijkst. Nu was ze verliefd op iemand die iets ouder was dan zij, natuurkunde studeerde en de wereld op een totaal andere manier zag dan zij. Opnieuw geloofde ze in de liefde en ze vertrouwde op haar gevoel, maar ze had zich zo vaak vergist dat ze van niets meer zeker was. Maar toch zette ze in haar leven alles op de liefde.